

Arrest

nr. 250 396 van 4 maart 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 januari 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 15 februari 2019 om internationale bescherming. Op 20 mei 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 27 mei 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten, geboren in Usulután, maar woonachtig in San Miguel. U bent weduwe en heeft één minderjarige zoon. Sinds 2016 woont u in de colonia Ciudad Pacifica, samen met R. R. D. A. (...) met wie u naar België bent gekomen. In België verblijft tevens een nicht van je overleden echtgenoot, B. D. R. N. O. (...), en verscheidene van haar neven en nichten. U verklaart dat u een eigen schoonheidssalon had in het centrum van San Miguel, parce Barrio. De zaak liep voldoende goed en u kon er aan verdienen. Uw salon was open van 09 tot 17h, eventueel langer op verzoek van een klant. Uw partner is taxichauffeur en tegen sluitingsuur belde u hem om te vragen waar hij ongeveer was, want hij kwam u altijd ophalen. Op 30 november 2018 kreeg u rond 16.30h een kerel in uw salon die u een telefoon aanreikte. U werd aangesproken vanuit de gevangenis door een zekere P. (...), van de Marra Salvatrucha. Er werd u gezegd binnen de twee weken 3000 dollar renta te betalen aangezien je nog nooit eerder iets had betaald en je een goede zaak had. U zei dat u dat geld niet had en vroeg u luidop af waar je dat vandaan moest halen. De man gaf u te verstaan dat er geen onderhandeling mogelijk was, dat u het geld moest bezorgen, zoniet zou hij een gek op je afsturen die je zou vermoorden. Er werd ook bedreigd dat ze uw zoon en man iets zouden aandoen, omdat ze alles van jullie afwisten, waar jullie woonden, wat jullie deden e.d. U bleef verbouwereerd achter en belde uw partner met het verzoek om u onmiddellijk op te halen. In de auto zag uw man dat er iets aan de hand was en vroeg hij ernaar. Op zijn aandringen vertelde u wat er was gebeurd. In het weekend hebben jullie nagedacht over jullie opties, over wat te doen. U ging niet meer terug aan het werk en op maandag liet uw partner een verhuurwagen al de spullen ophalen uit het salon om deze dan te koop aan de te bieden. U sprak met de grootmoeder van je zoon, dat u de zaak moest sluiten. De tante (nicht) in België belde u op en zei dat u naar België kon komen. Jullie besloten El Salvador te verlaten en stelden jullie huis te koop. Dat geraakte niet zo vlug verkocht maar jullie konden wel een lening krijgen van de man die het huis zou verkopen. Hierop kochten vliegtuigtickets en vertrokken jullie op 24 januari 2019 via Spanje naar België waar u en uw partner zich op 04 februari 2019 aanmeldden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op 15 februari 2019 een vraag om internationale bescherming indienden.

Naast uw eigen probleem verwijst u eveneens naar de moord in 2008 op uw minderjarige broer en naar de verdwijning van een andere broer dd. 17/06/2014.

Bij terugkeer naar El Salvador stelt u een vrees te hebben vanwege MS die u en uw familie met de dood hebben bedreigd.

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort en dat van uw zoon, alsook een originele ID-kaart; verscheidene foto's van uw schoonheidssalon alsook twee diploma's; een document in verband met jullie huis en het geleende krediet; drie documenten in verband met uw vermiste broer (een geboorteakte, een vraag om kopie van de originele klacht, aangevraagd door uw zus dd. 19 juni 2019; en een document van de Fiscalia die verwijst naar de vraag van uw zus naar het dossier van uw broer dat zich in de definitieve archief bevindt).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of

het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin heeft u aangetoond een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgrra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van uw vraag om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen, afpersing en bedreiging door de bende MS behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en vreemd zijn aan de Conventie van Genève. Nergens geeft u noch uw partner aan, dat de door u aangehaalde problemen te maken hebben met één van de gronden van de Vluchtelingenconventie. U verklaart dat u op 30 november 2018 telefonisch werd afgeperst en bedreigd door een bendeleider van de clique Margura van MS, vanuit de gevangenis van Barrio (CG p.6-7). De bendeleider stelde, dat u al een tijdje op hun lijst stond, aangezien u al vier jaar een zaak had en nog nooit eerder had "bijgedragen". Hij eiste een bedrag van 3000 dollar te betalen binnen de twee weken, zo niet zouden ze u, of uw man of uw zoon raken. De bendeleider liet tijdens dit gesprek verstaan, dat hij alles afwist van het gaan en staan van u en uw familieleden. U probeerde te zeggen dat u dat geld niet had, maar het bendelid kaatste dit terug, het was geen onderhandeling en u moest maar zien dat u het geld vond.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de door u aangehaalde afpersing en bedreiging louter en alleen een band hebben met uw economische situatie.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat u de aangehaalde feiten onvoldoende aannemelijk maakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet.

Zo is het toch opvallend dat u uw partner belde om u te komen ophalen, nadat u net door een bendelid in uw kapsalon was benaderd (CG p.6), maar dat u hierover niets zegt aan de telefoon met uw partner, die u naar dagelijks had opgebeld om u te komen halen. U gevraagd om welke reden u niets vertelde aan uw man over wat er was gebeurd, zegt u dat u nerveus en bang was dat de jongen nog in de buurt was. Dit is geen echte verklaring, men zou toch verwachten dat er na een ernstige bedreiging een mate van paniek is, vooral omdat u wist dat u het geld niet kon betalen. Het is dan ook bevreemdend dat u hierover niets zegt wanneer u uw man opbelt, en dat u ook niet onmiddellijk duidelijk maakt dat er iets ergs gebeurd was. Immers, uw man verklaart terzake dat u niets aan de telefoon had gezegd, maar dat hij toen u instapte zag dat u gehuild had, maar toen hij vroeg wat er was, zei u in eerste instantie "laat maar" we gaan onze zoon ophalen. Vervolgens, na aandringen van uw partner, vertelt u hem onderweg wat er was gebeurd (CG partner p. 8). Hoewel mensen verschillend kunnen reageren is uw reactie minstens opvallend te noemen.

Verder moet worden vastgesteld dat het onvoldoende aannemelijk is, dat een clique die u al jaren zou volgen en zelfs precies wist dat u uw zaak al vier jaar had (CG p.6), u meteen een zware som zou opleggen zonder ooit geprobeerd te hebben u een maandelijks kleine som op te leggen, zoals gangbaar is voor vele handelszaken in El Salvador (CG p.8 en CG partner p.9).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u nog twee maanden in El Salvador heeft verbleven in uw eigen woning in de wijk Ciudad Pacifica, en er zich daar nooit problemen hebben gesteld, noch vóór noch ná de ingeroepen afpersing (CG p.8), niettegenstaande u en uw man stellen dat het dezelfde bende is die de wijk controleert, zij het misschien een andere kliek (CG p.7 en CG partner p.5).

U partner verklaart tevens, dat San Miguel een kleine stad is, dat de colonies dicht bij elkaar liggen en overal de MS de plak zwaait, dat jullie woonwijk Ciudad Pacifica, een residentiële wijk is, waar het tot enkele jaren geleden nog relatief rustig was, maar die nu in het algemeen heel gevaarlijk is geworden omdat er meer en meer bendeleden huizen hebben gehuurd van collaborateurs. Deze situatie maakte dat mensen in het algemeen niet veel buiten kwamen (CG partner p.5). Ook u verklaart dat uw woonwijk gevaarlijk is (CG p.8).

Het mag dan ook verbazen dat de bende geen gevolg heeft gegeven aan de ernstige bedreiging u, uw zoon en/of uw man iets aan te doen, indien u de 3000 dollar niet binnen de twee weken zou afleveren. Aangezien u verklaart dat de bendeleider zei dat ze alles van jullie afwisten, waar jullie woonden, waar je man werkte, zelfs waar je zoon studeerde, is het opvallend dat er geen enkel gevolg wordt gegeven aan hun bedreiging, daar ze toch zeker en vast op de hoogte moeten zijn geweest van de hals-over-kop sluiting van uw zaak. Immers, de bedreiging zou zich op vrijdag hebben voorgedaan en de dinsdag daarop heeft uw man al een verhuishagen gestuurd om de spullen van het salon op te halen (CG p. 8 en CG partner p. 9). Aangaande dit feit lopen jullie verklaringen bovendien niet parallel, uw man verklaart dat hij meeging met de man van de verhuisfirma, om aan te tonen wat hij allemaal mocht weghalen en naar jullie huis mocht brengen als de opkuis was gedaan (CG partner p.9). U verklaart daarentegen dat uw man niet is meegegaan met de verhuisman (CG p.8). Deze tegenstrijdigheid komt de geloofwaardigheid van uw verklaring niet ten goede, aangezien er volgens u ook een dreiging was voor uw man, is het niet logisch dat hij zou meegaan om de spullen van het salon op te halen, zoals hij zelf verklaart.

Wat er ook van zij, men kan toch aannemen dat de clique u in de gaten zou houden in de dagen na het eisen van een serieuze som afpersgeld. U hiernaar gevraagd, zegt u dat dit misschien wel het geval was (CG p.8), maar dat u daar verdwenen bent. Echter, zoals eerder aangegeven, de bendeleider had u gezegd dat hij wist waar jullie woonden, waar uw man werkte, wat uw zoon studeerde e.d. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat er gedurende twee maanden er zich geen enkel incident voordeed, aangezien toch algemeen bekend is, dat de cliques van eenzelfde bende informatie uitwisselen, zoals u zelf verklaart (CG p.8). Dat jullie konden ontsnappen omdat jullie voorzorgsmaatregelen namen, zoals thuis blijven, de deur niet openen als er wordt geklopt, of uitkijken in de straat of er geen verdachte individuen waren, zijn wellicht algemene veiligheidsmaatregelen. Uw man werkte ook nog verder in die periode ook al wisselde hij van wagen (CG partner p.10-11). Dat u in dergelijks omstandigheden twee maanden onder de radar zou kunnen blijven van een bende die u met de dood had bedreigd als u niet betaalde, maakt u onvoldoende aannemelijk.

Verder geeft u ook geen duidelijkheid over het moment dat u en uw man hadden besloten om het land te verlaten en gebeurde dit nadat de tante hier in België u belde en zei dat u naar hier kon komen. Ze had van de grootmoeder van uw zoon gehoord dat u uw salon had gesloten (CG p.7). U verklaart dat u probeerde het huis te verkopen, wat niet lukte. Pas toen jullie het krediet kregen, "wist u zeker" dat u het land zou verlaten en u verklaart verder, "dat jullie het niet beslist hadden zolang jullie het geld niet hadden (CG p.7). Dergelijk gedrag wijst onvoldoende op een vlucht uit een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een geplande migratie. Immers in geval van noodzaak hadden jullie wellicht wel het geld voor de tickets bijeen kunnen krijgen via familie en vrienden. Uw partner dezelfde vraag gesteld naar het moment waarop jullie besloten het land te verlaten (CG p.10), verklaart hij dat jullie besloten hadden dat jullie geen rustig leven meer konden leiden, aangezien jullie voelden dat jullie in de gaten werden gehouden. Dit heeft hij noch u duidelijk aangetoond. Uw partner verklaart verder dat jullie contact namen met de grootmoeder van haar zoon en dat zo het gesprek op gang is gekomen en dat jullie dan op het idee zijn gekomen om jullie huis te verkopen.

U gevraagd of er na jullie vertrek nog aanwijzingen waren, dat u wordt gezocht door de bende, verklaart u dat een aantal FB-vrienden u hebben gevraagd waar u bent en waarom u van de ene dag op de

andere uw zaak had gesloten (CG p.9). U verklaart erover dat u deze personen hebt geblokkeerd, omdat het kennissen via FB waren en u niet zeker was of er iemand al dan niet banden had met de bende (CG p.9). Uw verklaring is onvoldoende om vast te stellen dat er iemand van de bende navraag heeft gedaan naar u en uw gezin.

U gevraagd naar de vrees in hoofde van uw minderjarige zoon, verwijst u naar de bedreiging ten aanzien van u en de algemene criminaliteit in El Salvador. Het is ook binnen dit kader dat u verwijst naar de moord op uw broer L. P. (...) in 2008, die uit wraak werd gedood door de bende (CG p.4). Terzake breng brengt u geen documenten aan die uw bewering ondersteunen. Wat er met uw andere broer J. (...) is gebeurd, weet u niet. Hij zou vermist zijn sinds 17 juni 2014. U legt zijn geboorteakte neer, een vraag om een kopie uit zijn dossier dd. 19 juni 2019 en een kopie van een document van de Fiscalia dd. 07/10/2019 dat bevestigt dat het dossier van uw broer J. (...) zich in het finale archief bevindt. Deze stukken zijn aangevraagd door uw zus met het oog op uw vraag om internationale bescherming. De oorspronkelijke stukken in verband met jullie klacht zouden verloren zijn gegaan (CG p.4). U geeft nergens aan dat de incidenten die uw broers zijn overkomen een band hebben met de door u beweerde bedreiging ten aanzien van uw persoon, wel was het voor u een element om geen klacht in te dienen, aangezien de politie volgens uw verklaring geen onderzoek heeft gedaan (CG p.8).

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen,

ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, uw paspoort en ID-kaart en het paspoort van uw zoon, zijn een aanwijzing van uw identiteit die hier niet ter discussie staat; uw diploma's en de foto's van uw salon hebben betrekking op uw beroepsactiviteit die hier evenmin ter discussie staat. De documenten in verband met de verdwijning van uw broer werden bovenstaand beargumenteerd.

Tot slot, inzake de vraag om internationale bescherming van uw partner R. R. D. A. (...) blijkt dat hij zich integraal steunt op dezelfde beweerde bedreiging ten aanzien van uw persoon en bijgevolg wordt ten aanzien van hem een zelfde beslissing aangehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de partner van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten, geboren in departement San Miguel, San Miguel stad, colonia Alto de la Cueva. U bent samen met uw huidige partner T. C. A. X. (...) en haar minderjarige zoon naar België gekomen. U heeft verder nog twee kinderen die bij hun respectievelijke moeders in de V.S. wonen. U verklaart dat u sinds 2016 samenwoonde met uw partner in de colonia Ciudad Pacifica in San Miguel. U was taxichauffeur van beroep. Uw standplaats was in de buurt van de Universiteit en verder vervoerde u ook mensen op vraag. Uw partner had een eigen schoonheidssalon, in het centrum van San Miguel, Parce Barrio. Zowel in die wijk als in uw woonwijk zwaait de Marra Salvatruchia (MS) de plak. U ging uw partner elke avond rond het sluitingsuur van 17h ophalen. Ze belde u dan op om te horen waar u was en hoe lang het nog zou duren om haar op te halen. Op 30 november 2018 kreeg u iets voor 17h een telefoon van je partner. Ze vroeg u haar onmiddellijk op te halen. U was in de buurt en haalde haar een kwartier later op. U zag dat ze rode ogen had en vroeg wat er aan de hand was. Na enige aarzeling vertelde ze u dat ze was bedreigd door een jonge kerel die haar een telefoon had gegeven en dat een zekere "P. (...)" vanuit het stafcentrum Barrio eiste dat ze binnen de twee weken 3000 dollar renta diende te betalen, voor de vier jaar dat ze een zaak had, aangezien ze nog nooit eerder had bijgedragen. Hierbij werd zij, u en haar zoon bedreigd aangezien de afpersers duidelijk wisten waar jullie woonden, wat u deed van werk e.d. Na deze bedreiging ging uw partner niet meer werken. In het weekeinde hebben jullie afgewogen wat te doen in deze situatie. Op maandag heeft u een verhuizer gestuurd naar de zaak om het materiaal op te halen en het te koop te stellen. Er werd contact opgenomen met de tante van de zoon van uw partner, die in België verblijft. Jullie besloten om El Salvador te verlaten. Aangezien jullie geen geld hadden, stelden jullie je huis te koop, maar het geraakte niet verkocht. Vervolgens was er iemand die het huis als onderpand hield en jullie een lening gaf, waarmee jullie op 29 december 2018 de tickets kochten om naar België te komen. Jullie verlieten op 24 januari 2019 El Salvador en reisden via Spanje naar België waar u en uw partner op zich op 04 februari 2019 aanmeldden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op 15 februari 2019 een vraag om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst stelt u een vrees te hebben vanwege de bende MS.

U legt uw originele paspoort en ID-kaart neer alsook documenten die betrekking hebben op uw partner; verscheidene foto's van haar schoonheidssalon en twee diploma's; een document in verband met jullie huis en het geleende krediet; drie documenten die betrekking hebben op haar vermiste broer (een geboorteakte, een vraag om kopie van de originele klacht, aangevraagd door haar zus dd. 19 juni 2019; en een document van de Fiscalia).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin heeft u aangetoond een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

Immers, u baseert uw vrees voor vervolging op dezelfde feiten die uw partner zouden zijn overkomen. De door u ingeroepen vrees is een gevolg van een bedreiging aan haar adres (CG p.7-11). U haalt geen eigen persoonlijke elementen van vrees aan en bijgevolg dient ten aanzien van u een zelfde beslissing

te worden aangehouden als inzake de vraag om internationale bescherming van uw partner T. C. A. X. (...).

Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 249 812, is de partner van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 249 820. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen door de bendeleden die verzoekende partij heeft gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Bovendien is het onbegrijpelijk waarom verwerende partij een bocht maakt van 180 graden in vergelijking met de erkenning van vluchtelingen uit El Salvador vorig jaar. Immers, toen werd aan quasi iedereen internationale bescherming geboden omwille van de bende problematiek in het land. De situatie is er niet op verbeterd, integendeel! Verwerende partij ontkent ook niet dat de bendes er de mensen afpersen, bedreigen en vermoorden. Waarom dit er zich thans niet meer toe zou verlenen om bescherming te geven aan verzoekende partij, is voor verzoekende partij een raadsel..."

Waar in de bestreden beslissingen wordt gewezen op verzoeksters opvallende reactie toen zij verzoeker opbelde om haar te komen ophalen nadat zij net door een bendelid in haar salon was benaderd, betogen verzoekende partijen als volgt:

"Verwerende partij kan zich duidelijk niet inleven in de situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Zij had een traumatische ervaring meegemaakt en belde haar man op om haar te komen ophalen. Zij was op dat ogenblik niet in staat om hem telefonisch uit te leggen wat er was gebeurd. Zij was op dat ogenblik in 'overlevingsmodus' en wilde zichzelf en haar zoon in veiligheid brengen. Dit is ook de reden waarom zij in eerste instantie haar man opbelde om haar te komen ophalen en aandrong om eerst nog hun zoon te gaan ophalen. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier 'opmerkelijk' aan is."

Waar de commissaris-generaal het onvoldoende aannemelijk acht dat de bende verzoekster meteen een zware som zou opleggen zonder ooit geprobeerd te hebben haar een maandelijks kleine som op te leggen, zoals gangbaar is voor vele handelszaken in El Salvador, repliceren verzoekende partijen als volgt:

“Verwerende partij verwijst naar ‘voor wat gangbaar is voor vele handelszaken in El Salvador’, doch steunt zij dit op geen enkel objectief bewijsstuk. Waaruit besluit verwerende partij dat dit de ‘gangbare manier van werken’ is van de bendeleden?!

Verwerende partij vindt het vreemd dat verzoekende partij gedurende 4 jaar geen renta diende te betalen.

Verzoekende partij kan uiteraard niet in de hoofden kijken van de bendeleden en een sluitend antwoord geven waarom zij haar aanspraken als zij al 4 jaar bezig was. Hoogstwaarschijnlijk bleef zij een hele tijd onder de radar van de bendes tot zij haar op het vizier kwamen. Verzoekende partij vermoedt dat zij een dergelijk hoog bedrag vroegen omdat zij wisten dat zij al enkele jaren deze business had en ervan uit gingen dat zij over dat bedrag beschikte...

Verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij iedereen over dezelfde kan scheert en ervan uit gaat dat verzoekende partij ook al veel eerder bedreigd had moeten zijn, omdat andere handelaars ook renta dienden te betalen.”

Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde discrepanties tussen hun verklaringen over de verhuis van verzoeksters spullen uit haar salon, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“De echtgenoot van verzoekende partij is niet mee geweest met de verhuishwagen, maar zij is er gepasseerd om aan te duiden waar het salon was en ook aangeduid welke spullen er mochten worden meegenomen. Zij is er echter onmiddellijk vertrokken uit vrees voor de bendes.”

Waar de commissaris-generaal het weinig waarschijnlijk acht dat verzoekende partijen na de afpersing nog gedurende twee maanden in hun eigen woning in El Salvador konden verblijven zonder dat zich nog enig incident voordeed met de bende, betogen verzoekende partijen als volgt:

“Verwerende partij ziet alles erg zwart-wit. Verzoekende partijen bleven inderdaad nog 2 maanden in hun huis, maar zoals zij herhaaldelijk verklaarden tijdens het gehoor, kwamen zij niet buiten, deden ze de deur niet open als er geklopt werd en leefden zij in volledige isolatie. Deze voorzorgsmaatregelen zorgden ervoor dat zij geen aandacht naar zich toe trokken en een beetje tijd konden winnen om alles op orde te brengen voor ze hun land ontvluchtten.

Deze redenering toont aan dat verwerende partij zich helemaal niet kon inleven in de traumatische en situatie waarin verzoekende partij zich bevond.”

Waar de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekster over haar contacten op Facebook onvoldoende acht om vast te stellen dat er iemand van de bende navraag heeft gedaan naar haar en haar gezin, repliceren verzoekende partijen als volgt:

“Verzoekende partij blokkeerde iedereen die haar vragen stelde over haar zaak en wat er gaande was. Gezien zij niet iedereen met wie zij bevriend was op facebook goed kende en vertrouwde, blokkeerde zij iedereen. Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren dat dit geen indicatie zou zijn dat zij vreesde voor haar leven en dat een van de mensen die haar via facebook contacteerde vermoedelijk banden zou kunnen hebben met de bendes.”

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij met de dood werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel “*El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay*” uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel “*A Nation Held Hostage*” van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van een geval van afpersing waarvan verzoekster als uitbaatster van een schoonheidssalon het slachtoffer zou zijn geworden. Op 30 november 2018 zou verzoekster ongeveer een halfuur voor sluitingstijd in haar salon een persoon over de vloer hebben gekregen die haar een telefoon aanreikte via dewelke zij zou zijn toegesproken door iemand die zich voorstelde als een bendelid van *Mara Salvatrucha* (hierna: MS) en die zich in de gevangenis bevond. Dit bendelid zou haar gezegd hebben dat zij binnen de twee weken drieduizend dollar *renta* diende te betalen aangezien zij al vier jaar een goed draaiende zaak had maar nog nooit eerder iets betaald had. Het bendelid in kwestie zou geen oren hebben gehad naar verzoeksters boodschap dat zij dit geld niet had en duidelijk hebben gemaakt dat zij of haar gezinsleden zouden worden getroffen indien ze er niet in zou slagen de gevraagde som binnen de gestelde termijn te verzamelen. Hij bleek te weten waar verzoekster woonde en dat haar partner, verzoeker *in casu*, als taxichauffeur werkte en haar dagelijks kwam ophalen alsook haar zoon van en naar school bracht. Hij zou verzoekster nog gezegd hebben dat een ander bendelid binnen twee weken bij haar zou langskomen om het geld op te halen en er haar uitdrukkelijk voor gewaarschuwd hebben de politie er niet bij te betrekken. Nadat het telefoongesprek beëindigd was en de bezoeker weer verdwenen was zou verzoekster verzoeker hebben opgebeld met de vraag haar onmiddellijk te komen halen. In de auto zou zij verzoeker hebben verteld wat er was gebeurd. Verzoekende partijen zouden die avond besloten hebben dat verzoekster niet meer zou gaan werken en vier dagen later zou verzoeker een verhuisfirma gecontacteerd hebben om al haar spullen op te halen en naar hun huis te brengen. Na telefonisch contact met een nicht van verzoeker in België zouden verzoekende partijen besloten hebben El Salvador te verlaten en naar België te komen. Zij zouden hun huis te koop hebben gesteld, maar dit zou niet meteen verkocht zijn geraakt en daarom zouden zij een lening zijn aangegaan, waarop zij een paspoort zouden hebben aangevraagd en vliegtickets zouden hebben gekocht. Verzoekende partijen verklaren op 24 januari 2019 uit El Salvador vertrokken te zijn.

Behalve haar persoonlijke problemen met de bende MS haalt verzoekster aan dat één van haar broers in 2008 werd vermoord uit wraak omdat zijn werkgever de *renta* niet had betaald en dat een andere broer op 17 juni 2014 is verdwenen en sindsdien nog steeds vermist is.

Bij terugkeer naar El Salvador stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de bende MS.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, hun identiteitskaarten, het paspoort van verzoeksters zoon, verscheidene foto's van verzoeksters schoonheidssalon, twee diploma's, een factuur op naam van verzoekster, een document in verband met hun huis en het geleende krediet en drie documenten in verband met verzoeksters vermiste broer (een geboorteakte, een vraag om een bewijs van aangifte door verzoeksters zus bij het parket op 19 juni 2019 en een document waarin het parket bevestigt dat er instructie is gegeven om te controleren of verzoeksters broer van zijn vrijheid is beroofd) neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 6, map met 'documenten'; adm. doss. verzoeker, stuk 6, map met 'documenten').

De paspoorten en identiteitskaarten bevatten aanwijzingen van de identiteit van verzoekende partijen en verzoeksters zoon, welke *in casu* niet wordt betwist. De diploma's, de factuur en de foto's van het salon hebben betrekking op de beroepsactiviteit van verzoekster, die hier evenmin ter discussie staat. Deze documenten houden evenwel geen verband met de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en vrees. Het gegeven dat verzoekende partijen een hypothecair krediet zijn aangegaan om hun vliegtickets te kunnen kopen dient evenmin ter discussie te staan en is op zich geen aanwijzing dat hun vertrek is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging. De documenten met betrekking tot de verdwijning van verzoeksters broer in 2014 houden geen verband met de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoekende partijen aanvoeren als aanleiding voor hun vertrek uit El Salvador in 2019.

De Raad besluit dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Dit blijkt niet het geval te zijn. Verzoekende partijen verklaren dat verzoekster op 30 november 2018 werd afgeperst door een bendelid van de MS dat haar twee weken de tijd gaf om drieduizend dollar te betalen en haar duidelijk liet verstaan dat zij, haar zoon of verzoeker iets zou worden aangedaan indien zij niet zou gehoorzamen. Hoewel verzoekster de drieduizend dollar niet heeft betaald, zou zij na te zijn afgeperst nog bijna twee maanden in El Salvador hebben verbleven zonder dat zij of verzoeker nog problemen zouden hebben gekend met de bende die haar zou hebben afgeperst. Dat de bende geen gevolg heeft gegeven aan de ernstige bedreiging ten aanzien van verzoekster en haar gezin, terwijl haar afperser duidelijk op de hoogte was van waar zij woonden, waar verzoeker werkte en waar hun zoon naar school ging, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen over de afpersing. Dit geldt des te meer nu verzoekende partijen verklaarden dat verzoekster haar schoonheidssalon na de afpersing onmiddellijk gesloten had en een verhuisfirma vier dagen later opdracht gegeven had om er alle spullen weg te halen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat de bende, die haar duidelijk al enige tijd in het oog hield en goed op de hoogte was van haar doen en laten, zal hebben gemerkt dat haar zaak werd leeggehaald en dat zij niet meer ging werken, zeker op het moment waarop men de gevraagde som zou zijn komen opeisen. In de bestreden beslissingen wordt wat dit betreft in hoofde van verzoekster terecht als volgt overwogen:

“Wat er ook van zij, men kan toch aannemen dat de clique u in de gaten zou houden in de dagen na het eisen van een serieuze som afpersgeld. U hiernaar gevraagd, zegt u dat dit misschien wel het geval was (CG p.8), maar dat u daar verdwenen bent. Echter, zoals eerder aangegeven, de bendeleider had u gezegd dat hij wist waar jullie woonden, waar uw man werkte, wat uw zoon studeerde e.d. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat er gedurende twee maanden er zich geen enkel incident voordeed, aangezien toch algemeen bekend is, dat de cliques van eenzelfde bende informatie uitwisselen, zoals u zelf verklaart (CG p.8). Dat jullie konden ontsnappen omdat jullie voorzorgsmaatregelen namen, zoals thuis blijven, de deur niet openen als er wordt geklopt, of uitkijken in de straat of er geen verdachte individuen waren, zijn wellicht algemene veiligheidsmaatregelen. Uw man werkte ook nog verder in die periode ook al wisselde hij van wagen (CG partner p.10-11). Dat u in dergelijks omstandigheden twee maanden onder de radar zou kunnen blijven van een bende die u met de dood had bedreigd als u niet betaalde, maakt u onvoldoende aannemelijk.”

In hun verzoekschriften betogen verzoekende partijen dat de commissaris-generaal alles erg zwart-wit ziet en dat zij inderdaad nog twee maanden in hun huis zijn gebleven maar, zoals tijdens hun gehoor

herhaaldelijk verklaard, niet buiten kwamen, de deur niet open deden als er geklopt werd en in volledige isolatie leefden. Zodoende weerleggen zij niet dat deze vermeende voorzorgsmaatregelen allerminst doeltreffend kunnen worden genoemd gelet op het feit dat de bende duidelijk wist waar zij woonden en hun bewegingen in de gaten hield. Verzoekende partijen gaven tijdens hun persoonlijk onderhoud overigens zelf aan dat ze een risico namen door thuis te blijven (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8; adm. doss. verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). In die omstandigheden kunnen de door hen aangehaalde maatregelen bezwaarlijk volstaan om te verklaren waarom de bende hen niet meer lastiggevallen heeft na de afpersing en bedreiging op 30 november 2018. Het betoog als zouden deze maatregelen ervoor hebben gezorgd dat zij geen aandacht naar zich toetrokken en een beetje tijd konden winnen om alles op orde te brengen voor ze hun land ontvluchtten, is bijgevolg niet dienstig. Waar zij de commissaris-generaal een gebrek aan inlevingsvermogen in hun traumatische situatie verwijten, brengen verzoekende partijen verder geen elementen of argumenten aan waarmee bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht komen te staan.

Verder wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster nog op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zo is het toch opvallend dat u uw partner belde om u te komen ophalen, nadat u net door een bendelid in uw kapsalon was benaderd (CG p.6), maar dat u hierover niets zegt aan de telefoon met uw partner, die u naar dagelijks had opgebeld om u te komen halen. U gevraagd om welke reden u niets vertelde aan uw man over wat er was gebeurd, zegt u dat u nerveus en bang was dat de jongen nog in de buurt was. Dit is geen echte verklaring, men zou toch verwachten dat er na een ernstige bedreiging een mate van paniek is, vooral omdat u wist dat u het geld niet kon betalen. Het is dan ook bevreemdend dat u hierover niets zegt wanneer u uw man opbelt, en dat u ook niet onmiddellijk duidelijk maakt dat er iets ergs gebeurd was. Immers, uw man verklaart terzake dat u niets aan de telefoon had gezegd, maar dat hij toen u instapte zag dat u gehuild had, maar toen hij vroeg wat er was, zei u in eerste instantie “laat maar” we gaan onze zoon ophalen. Vervolgens, na aandringen van uw partner, vertelt u hem onderweg wat er was gebeurd (CG partner p. 8). Hoewel mensen verschillend kunnen reageren is uw reactie minstens opvallend te noemen.”

Verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal zich duidelijk niet kan inleven in de situatie waarin verzoekster zich bevond, doch ondernemen geen ernstige poging om haar opvallende gedrag te verklaren of te verschonen. Zij wijzen erop dat verzoekster een traumatische ervaring had meegemaakt en dat zij op het ogenblik dat zij haar man belde om haar te komen ophalen niet in staat was hem aan de telefoon uit te leggen wat er was gebeurd. Zodoende verklaren zij niet waarom verzoekster haar partner niet spontaan inlichtte over dit gebeuren toen hij haar even later kwam ophalen en het er met hem initieel niet over wou hebben toen hij haar vroeg wat er scheelde. Uit haar reactie *“laat maar, we gaan onze zoon ophalen”* blijkt toch dat zij op dat moment alweer voldoende bij zinnen was om helder te denken en redeneren. Indien verzoekster toen daadwerkelijk in *“overlevingsmodus”* was, zoals in de verzoekschriften wordt gesteld, en zichzelf en haar zoon in veiligheid wilde brengen, kan niet worden ingezien waarom zij haar partner niet zo snel mogelijk zou inlichten over het gevaar dat ook hem boven het hoofd hing. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde afpersing en bedreigingen onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt. Zo stelt de commissaris-generaal voorts in hoofde van verzoekster terecht vast *“dat het onvoldoende aannemelijk is, dat een clique die u al jaren zou volgen en zelfs precies wist dat u uw zaak al vier jaar had (CG p.6), u meteen een zware som zou opleggen zonder ooit geprobeerd te hebben u een maandelijkse kleine som op te leggen, zoals gangbaar is voor vele handelszaken in El Salvador (CG p.8 en CG partner p.9)”*.

Verzoekende partijen merken op dat de commissaris-generaal geen enkel objectief bewijsstuk aandraagt ter ondersteuning van zijn stelling dat het gangbaar is voor veel handelszaken in El Salvador om maandelijks een kleine som te betalen aan de bendes, doch gaan eraan voorbij dat verzoekster er volgens hun verklaringen door haar afperser op gewezen werd dat zij al vier jaar haar zaak had en nooit iets had moeten betalen (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; adm. doss. verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Dat verzoekster hoogstwaarschijnlijk een hele tijd onder de radar van de bendes bleef tot zij haar in het vizier kregen, kan niet overtuigen nu het weinig aannemelijk is dat de bende er pas na vier jaar zou zijn achter gekomen dat verzoekster een goed draaiende zaak had. De commissaris-generaal wijst er dan ook terecht op dat in die specifieke omstandigheden niet kan worden aangenomen dat de bende verzoekster

een dergelijk hoog bedrag zou vragen, veeleer dan alle handelaars over dezelfde kam te scheren, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift betogen.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partijen over de verhuis van verzoeksters spullen uit haar salon merkt de commissaris-generaal in hoofde van verzoekster terecht het volgende op:

“Aangaande dit feit lopen jullie verklaringen bovendien niet parallel, uw man verklaart dat hij meeding met de man van de verhuisfirma, om aan te tonen wat hij allemaal mocht weghalen en naar jullie huis mocht brengen als de opkuis was gedaan (CG partner p.9). U verklaart daarentegen dat uw man niet is meegegaan met de verhuisman (CG p.8). Deze tegenstrijdigheid komt de geloofwaardigheid van uw verklaring niet ten goede, aangezien er volgens u ook een dreiging was voor uw man, is het niet logisch dat hij zou meegaan om de spullen van het salon op te halen, zoals hij zelf verklaart.”

In hun verzoekschrift beweren verzoekende partijen dat verzoeker niet mee geweest is met de verhuiswagen, maar dat verzoekster er gepasseerd is om aan te duiden waar het salon was en welke spullen mochten worden meegenomen en dat zij onmiddellijk vertrokken is uit vrees voor de bendes. Deze versie van de feiten is geheel in tegenspraak met verzoekers verklaringen volgens de welke hij verzoekster niet heeft toegestaan dat zij nog naar haar salon zou gaan en er zelf met de man van de verhuisfirma naartoe is gegaan om aan te geven welke spullen mee moesten (adm. doss. verzoeker, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen in ernstige mate.

Verder laten verzoekende partijen de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen geheel ongemoeid:

“Verder geeft u ook geen duidelijkheid over het moment dat u en uw man hadden besloten om het land te verlaten en gebeurde dit nadat de tante hier in België u belde en zei dat u naar hier kon komen. Ze had van de grootmoeder van uw zoon gehoord dat u uw salon had gesloten (CG p.7). U verklaart dat u probeerde het huis te verkopen, wat niet lukte. Pas toen jullie het krediet kregen, “wist u zeker” dat u het land zou verlaten en u verklaart verder, “dat jullie het niet beslist hadden zolang jullie het geld niet hadden (CG p.7). Dergelijk gedrag wijst onvoldoende op een vlucht uit een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een geplande migratie. Immers in geval van noodzaak hadden jullie wellicht wel het geld voor de tickets bijeen kunnen krijgen via familie en vrienden. Uw partner dezelfde vraag gesteld naar het moment waarop jullie besloten het land te verlaten (CG p.10), verklaart hij dat jullie besloten hadden dat jullie geen rustig leven meer konden leiden, aangezien jullie voelden dat jullie in de gaten werden gehouden. Dit heeft hij noch u duidelijk aangetoond. Uw partner verklaart verder dat jullie contact namen met de grootmoeder van haar zoon en dat zo het gesprek op gang is gekomen en dat jullie dan op het idee zijn gekomen om jullie huis te verkopen.”

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder blijken verzoekende partijen niet over concrete en ernstige aanwijzingen te beschikken dat zij in El Salvador nog steeds door de bende zouden worden gezocht. Hierover overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster op goede gronden als volgt:

“U gevraagd of er na jullie vertrek nog aanwijzingen waren, dat u wordt gezocht door de bende, verklaart u dat een aantal FB-vrienden u hebben gevraagd waar u bent en waarom u van de ene dag op de andere uw zaak had gesloten (CG p.9). U verklaart erover dat u deze personen hebt geblokkeerd, omdat het kennissen via FB waren en u niet zeker was of er iemand al dan niet banden had met de bende (CG p.9). Uw verklaring is onvoldoende om vast te stellen dat er iemand van de bende navraag heeft gedaan naar u en uw gezin.”

Verzoekende partijen herhalen verzoeksters verklaringen dat zij op Facebook iedereen blokkeerde die haar vragen stelde over haar zaak en over wat er gaande was, gezien zij niet iedereen met wie zij bevriend was op Facebook goed kende en vertrouwde. Voor het overige kaatsen zij de bal terug waar zij stellen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) *“bezwaarlijk (kan) beweren dat dit geen indicatie zou zijn dat zij vreesde voor haar leven en dat een van de mensen die haar via facebook contacteerde vermoedelijk banden zou kunnen hebben met de bendes”*. Verzoekende partijen beperken zich aldus tot loutere veronderstellingen en vermoedens die evenwel niet kunnen volstaan om aan te tonen dat zij in El Salvador nog zouden worden gezocht door de bende die hen afperste, voor zover nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan hun verklaringen daarover.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en vrees. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet gelieerd zijn aan hun behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoekende partijen niet dienstig in zoverre zij een band tussen deze feiten en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) wensen aan te tonen. Ook hun algemene kritiek op een vermeende beleidswijziging bij het CGVS in de beoordeling van dossiers die verband houden met de bende-problematiek in El Salvador is in het licht van de ongeloofwaardigheid van hun persoonlijk relaas niet dienstig.

Verder laten verzoekende partijen ook nog de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente motieven volledig ongemoeid:

“U gevraagd naar de vrees in hoofde van uw minderjarige zoon, verwijst u naar de bedreiging ten aanzien van u en de algemene criminaliteit in El Salvador. Het is ook binnen dit kader dat u verwijst naar de moord op uw broer L. P. (...) in 2008, die uit wraak werd gedood door de bende (CG p.4). Terzake breng brengt u geen documenten aan die uw bewering ondersteunen. Wat er met uw andere broer J. (...) is gebeurd, weet u niet. Hij zou vermist zijn sinds 17 juni 2014. U legt zijn geboorteakte neer, een vraag om een kopie uit zijn dossier dd. 19 juni 2019 en een kopie van een document van de Fiscalia dd. 07/10/2019 dat bevestigt dat het dossier van uw broer J. (...) zich in het finale archief bevindt. Deze stukken zijn aangevraagd door uw zus met het oog op uw vraag om internationale bescherming. De oorspronkelijke stukken in verband met jullie klacht zouden verloren zijn gegaan (CG p.4). U geeft nergens aan dat de incidenten die uw broers zijn overkomen een band hebben met de door u beweerde bedreiging ten aanzien van uw persoon, wel was het voor u een element om geen klacht in te dienen, aangezien de politie volgens uw verklaring geen onderzoek heeft gedaan (CG p.8).”

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Verder dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ook deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden bedreiging en afpersing niet aannemelijk maken.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de

administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN